

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἀσπιδων..... 20
264—Γραφείον δδ. Ἑρμοῦ—264

Ἡ Διεύθυνσις τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ προθυμονυμένη ὅπως ὅσον οἶόν τε τελειοτέραν καθιστᾷ τὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου, συνέστησεν ἰδίον τυπογραφεῖον, ἔνθα ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρχεται τυποῦσα αὐτὸ διὰ καινοουργῶν στοιχείων.

Τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Ἀθηναίδος» ἐν ᾧ συνέστη καὶ στοιχειοχυτήριον ἀναδέχεται τὴν μετ' ἀκριβείας καὶ συγκαταβατικῶν τιμῶν ἐκτύπωσιν οἰοῦντιδήποτε συγγραμμάτων καὶ ἐφημερίδων.

Εἰς τῶν λόγων τῆς ὑπάρξεως τῆς οὕτω καλουμένης συγκρούσεως μεταξὺ θρησκείας καὶ ἐπιστήμης, δύναται νὰ εὔρεθῃ ἐν ταῖς ἰδέαις μικρὰς τινος σχολῆς ἐπιστημόνων. Ἀναχωροῦσιν ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ ἀπιστία ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν θρησκείαν τῆς ἀποκαλύψεως εἶναι τὸ πρῶτον ἀναγκαῖον βῆμα πρὸς ἐξασφάλισιν θέσεως τινος ὡς ἐρευνητοῦ τῆς ἐπιστήμης. Ἀπομακρύνονται ὅσον τὸ δυνατόν αὐτοῖς ἐκ τοῦ μετὰ σεβασμοῦ πνεύματος τῶν ἐξοχωτέρων σπουδαστῶν παντὸς κλάδου τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης. Μίαν τῶν ὑψηλοτέρων καὶ γενικωτέρων γυμνάσεων τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, τὴν πιστὴν σχετίζουσι πρὸς τὴν ἀμάθειαν ἢ τοῦλάχιστον τὴν εὐπιστίαν, θεοσεβῇ δὲ ἐπιστήμονα χαρακτηρίζουσιν ὡς δεισιδαίμονα.

Φυσικῶς τοιαύτη κατάστασις πραγμάτων διήγειρεν ἀνταγωνισμούς, ὑπεστηρίχθη δὲ ὅτι, σχολὴ ἀρνούμενη πλειότερα τῶν ὅσον παραδέχεται ἢ τῆς ὁποίας αἱ θέσεις εἰσὶν ἀρνήσεις, εἶναι μωρὰ σχολή. Νόος, ἰσχυρὸς εἶναι καὶ οἰκοδομητικὸς· πρέπει νὰ ποιῇ, νὰ ἐπεξεργάζεται, συγχωνεύῃ καὶ ἐνοῖ. Ἡ συσχέτησις εἶναι στοιχεῖον ἀξιοπρεπείας. Ἡ δύναμις τοῦ θεοῦ δεικνύεται ἐν τῇ τακτικῇ κτίσει, ἐν τοῖς κατασκευασθεῖσι καὶ σοφῶς κυβερνωμένοις κόσμοις, ἐν τῇ διευθύνσει τῶν πλανητῶν, καὶ ἐν πάσῃ τῇ λοιπῇ πολυπλόκῃ διαρρυθμίσει τοῦ σύμπαντος. Ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἐν τοῦτοις φαίνεται. Λέγει, καὶ οἱ Νόμοι περιέχονται εἰς

ὑπαρξίν· πνέει ἐπὶ τοῦ χάους, καὶ πληροῦται κατοίκων, ἀνύσσει τὴν χεῖρα καὶ οἱ ἀστέρες ἀρχίζουσι τὴν ἀτελεύτητον πορείαν τῶν. Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεός, καὶ ὁ ἄνθρωπος κατ' εἰκόνα αὐτοῦ γενόμενος, εἶναι κατ' ἀναλογίαν ἠνωμένος πρὸς αὐτόν. Ἀληθὲς μεγαλεῖον οἰουδήποτε βαθμοῦ, γίνεται γνωστὸν ἐκ τῶν πλάσμάτων του, τὰ προσόντα αὐτοῦ εἰσὶ θετικὰ· προστίθῃσι ἀντὶ ν' ἀφαιρῇ ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς πίστεως τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἔργων. Ἡ μελέτη τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς πλάσμασιν αὐτοῦ πρέπει νὰ ἐπιδιώκεται ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι καὶ χάριν τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ, ὥς ἡ μελέτη τῆς θελήσεώς του ἐν τῷ λόγῳ του. Ἀλλὰ μελέτη ἥς ἡ πρώτη φάσις εἶναι ὁ σκεπτισμός, ἡ δευτέρα ἡ ἀπιστία, ἡ τρίτη ἡ ἀθεΐα—ἥτις πρῶτον ἀμφιβάλλει, εἰτα ἀπιστεῖ καὶ ἐπὶ τέλους βλασφημεῖ,—δὲν δύναται ποτὲ νὰ ἀποβῇ εἰς καλόν, διότι εἶναι πάλιν κατὰ τῶν αἰώνιων ἀληθειῶν.

ΜΕΣΑ ΔΙ' ὧν ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΕΜΦΟΔΙΣΗ ΤΗΝ ΣΗΨΙΝ ΠΟΛΛΩΝ ΟΥΣΙΩΝ.

(Ἰπὸ Α. Κωνσταντινίδου).

Αἱ μέθοδοι τῆς διατηρήσεως εἶναι διάφοροι, ἀναλόγως τοῦ ὄγκου καὶ τῆς μορφῆς τῆς πρὸς διατήρησιν οὐσίας, ὡς καὶ τοῦ μεγάλου ἢ μικροῦ βαθμοῦ, ὃν ἔχει ἑκάστη οὐσία πρὸς τὴν ταχέειαν ἢ βραδείαν ἀλλοίωσιν· καὶ κυρίως ἀναλόγως τῆς χρήσεως, ἣν ἕκαστος ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀντικειμένου. Συγκεκριασιζοῦνται δὲ ὅλαι αἱ μέθοδοι ἐπὶ τῆς ἐπομέννης ἀρχῆς, ἥτις στηρίζεται εἰς τὴν παντελῆ ἀπομόνωσιν τῆς πρὸς διατήρησιν οὐσίας ἀπὸ τῆς μετὰ τοῦ ἀέρος καὶ τῆς ὑγρασίας ἐπαφῆς· τοῦτο δὲ κατορθοῦται ἢ διὰ τῆς ἀποξηράσεως τῆς οὐσίας ἢ διὰ τῆς ὀπτήσεως ἢ καὶ διὰ τῆς χρήσεως τῶν μέσων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐπιτήδεια πρὸς τὴν ἀπορρό-